

Zarzuty i główne argumenty

Z art. 1 w związku z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 wynika obowiązek wprowadzenia w życie przez państwa członkowskie wszelkich niezbędnych środków w celu wystawiania obywatelom państw trzecich dokumentów pobytowych według jednolitego wzoru od dnia 14 sierpnia 2003 r.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiające jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. U. L 157, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-491/09)

(2010/C 24/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Sénéchal i S. La Pergola, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2007/63/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. zmieniającej dyrektywy Rady 78/855/EWG oraz 82/891/EWG w odniesieniu do wymogu sprawozdania niezależnego biegłego w przypadku łączenia spółek akcyjnych lub ich podziału (¹), a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 4 tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2007/63/WE upłynął w dniu 31 grudnia 2008 r. W chwili wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze środków niezbędnych do dokonania transpozycji dyrektywy, bądź, w każdym razie, nie poinformowała o nich Komisji.

(¹) Dz.U. L 300, s. 47.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Taranto (Włochy) w dniu 30 listopada 2009 r. — Agricola Esposito srl przeciwko Agenzia Entrate — Ufficio Taranto 2

(Sprawa C-492/09)

(2010/C 24/75)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Taranto

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Agricola Esposito srl

Strona pozwana: Agenzia Entrate — Ufficio Taranto 2

Pytania prejudycjalne

- 1) czy art. 21 taryfikatora stanowiącego załącznik do dekretu Prezydenta Republiki (D.P.R.) nr 641 z 1972 r. i art. 160 decreto legislativo nr 259 z 2003 r., w zakresie w jakim wprowadzają wymóg zezwolenia wobec konsumenta będącego stroną umowy abonamentu są zgodne z zasadami dyrektywy 2002/20/WE (¹), w której z kolei mowa jest o wymogu zezwoleń indywidualnych wobec przedsiębiorstw świadczących usługi lub udostępniających sieci?
- 2) czy art. 9 i 21 D. P.R. nr 641 z 1972 r. i art. 21 taryfikatora stanowiącego doń załącznik są sprzeczne z wynikającą z interpretacji art. 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE możliwością nakładania większej liczby opłat w związku z jednym zezwoleniem?
- 3) czy okoliczność, że włoska opłata koncesyjna należy się od podmiotów, które zawarły umowę abonamentu ale już nie od podmiotów korzystających z kart na doładowanie jest zgodna z zasadami zawartymi w dyrektywie 2002/21/WE (²) i w szczególności z „zasadą niedyskryminacji przy rozdzielaniu i przyznawaniu częstotliwości radiowych przez krajowe organy regulacyjne” uregulowaną w art. 9 ust. 1 dyrektywy?
- 4) czy opłata koncesyjna jest zgodna z zasadami dyrektywy 2002/77/WE (³) i dyrektywy 2002/21/WE, które stanowią, że „[k]ażdy program narodowy mający na celu podzielenie kosztu netto wynikającego z obowiązków świadczenia usługi powszechnej opiera się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriach oraz jest zgodny z zasadą proporcjonalności i najmniejszego zakłócenia rynku”?

- 5) czy włoska opłata koncesyjna prowadząc do podwyższenia kosztów podmiotów korzystających z usług telefonii komórkowej, które zawierają abonament nie zniechęca do dostępu na rynek włoski uniemożliwiając, na szkodę konsumentom i z naruszeniem zasad zawartych w dyrektywie 2002/21/WE, stworzenie konkurencji na rynku?
- 6) czy włoska opłata koncesyjna narusza zasadę ustanowioną w art. 25 traktatu, zgodnie z którą „[c]ła przywozowe i wywozowe lub opłaty o skutku równoważnym są zakazane między państwami członkowskimi. Zakaz ten stosuje się również do ceł o charakterze fiskalnym”?
- 3) Czy wykładni art. 308a-308c RWWKC oraz odpowiednich przepisów porozumienia należy dokonywać w ten sposób, że oznaczają one, iż w takim przypadku jak rozpatrywany w niniejszej sprawie państwo członkowskie powinno było zwrócić się wcześniej do Komisji o zawieszenie rzeczzonego kontyngentu taryfowego w celu zapewnienia równego i niedyskryminacyjnego traktowania włoskich importerów w porównaniu z importerami z innych państw członkowskich?
- 4) Czy wykluczenie spółki Bolton s.p.a., o którym Komisja zdecydowała w piśmie TAXUD, jest środkiem podjętym zgodnie z art. 308a-308c RWWKC oraz z odpowiednimi przepisami porozumienia administracyjnego o kontyngentach taryfowych przyjętego przez Komitet Kodeksu Celnego (TAXUD/3439/2006-rev.1-IT) a zatem zgodne z prawem?

(¹) Dz. U. L 108, s. 21.

(²) Dz. U. L 108, s. 33.

(³) Dz. U. L 249, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Alessandria (Włochy) w dniu 1 grudnia 2009 r. — Bolton Alimentari SpA przeciwko Agenzia Dogane Ufficio delle Dogane di Alessandria

(Sprawa C-494/09)

(2010/C 24/76)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione Tributaria Provinciale di Alessandria.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bolton Alimentari SpA.

Strona pozwana: Agenzia Dogane Ufficio delle Dogane di Alessandria.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 239 WKC należy dokonywać w ten sposób, że oznacza on, iż w takim przypadku jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, gdy państwo członkowskie stoi na stanowisku, że Komisja Europejska nie dopuściła się nieprawidłowości i nie wystąpiła żadna ze wskazanych w art. 905 ust. 1 RWWKC sytuacji, państwo to może jednostronnie rozstrzygnąć w przedmiocie żądania zwrotu należności dłużnikowi w rozumieniu art. 899 ust. 2 RWWKC?
- 2) Jeśli odpowiedź na powyższe pytanie jest twierdząca, to czy sformułowanie „wyjątkowa sytuacja” zawarte w przywołanym powyżej art. 239 WKC może dotyczyć wykluczenia importera wspólnotowego z kontyngentu taryfowego, którego otwarcie przypada na niedzielę, z tego powodu, że urzędy celne tego państwa członkowskiego są nieczynne w niedzielę?

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2009 r. (faks z dnia 30 listopada 2009 r.) — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-496/09)

(2010/C 24/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: L. Pignataro i E. Righini, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich środków niezbędnych dla zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-99/02 dotyczącego odzyskania od beneficjentów pomocy w rozumieniu decyzji Komisji 2000/128/WE (¹) z dnia 11 maja 1999 r. w sprawie systemu pomocy przyznanej przez Włochy w zakresie działań wspierających zatrudnienie, uznanych przez Trybunał za bezprawne i niezgodne ze wspólnym rynkiem, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy rzeczony decyzji i art. 228 ust. 1 WE,
- nałożenie na Republikę Włoską dziennej kary pieniężnej w wysokości 285 696 EUR wypłacanej Komisji za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku w sprawie C-99/02 dotyczącego decyzji 2000/128/WE od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-99/02,